

One

by Emir Sa on Sunday, June 26, 2011 at 7:52am

Svijet je krug oko srca obiljezen sestarom (zato i ziga ponekad) u kojem se kriju tajna, psovka, uspomena, navika i pjesma, tek poneka vrlina, svaka mana i jato veselih leptirica: zena, kcerka i sestra, nekom ljubavnica, malo kome punica i mati svakom. Svijet nije planeta, to je ona sarena lopta koju hanumice laka koraka i neuracunljive vjestice vrte na svom kaziprstu. Neke vise, neke manje a neke, na zalost, nikako.

Prva medju jednakima, ona o kojoj su pjevali, knjige pisali ali je u akademije nauka nisu pustili jer se nije mogla definisati matematickom formulom niti objasniti logickom konstrukcijom. Istrazivali joj anatomsko porijeklo, podvrgli je analizi, izložili je filozofskim premisama, raspisali potjernicu i na kraju digli ruke i proglasili je kurvom. A ona ni mukajet, bas je briga kad je prva do boga pa joj se moze, biti hirovita, nepredvidiva, nepravedna i cutljiva, bez rijeci daje, bez rijeci uzima, raduje i zalosti, sudi i bije, sudbina. Slucajnost je dvojniki sudbine, ona moderna varijanta sa mindjusom u pupku i pozamasnom dozom svijesti o nepisanim zakonima apstraktne percepcije. Slucajnost je osjecaj slutnje o proslosti. Sansa, a ne rizik, je njena mjera.

Do nje odmah strast i ljubav, sestre dvije a dva svijeta razlicita. Sudbina se poigrala, samo jednoj dala bujne grudi, kosu joj razabucala, pogled zapalila. A ljubav lijepa i nevina, pletinice niz dusu pale, dusu cistu, otvorenu, tek rođenu. Ona se hrani tudjom srecom i osmjesima a strast kao vampir, nezasitna krvopija, iscjedi i zadnju kap pozude iz ispucalih usana i zasladi uzdasima pred zoru. U svom najgorem obliku, kad se uortaci sa iluzijom i poprime oblik epidemije, strast je destruktivna snaga. Dosad je dva puta zavrtila planetu na svom kaziprstu par hiljada krugova unazad pa je ljubavi trebalo tri put toliko da vrati sve na svoje. I ne bi uspjela, jadna, da joj nisu pomogle logika i milost i, kakvog li paradoksa, iluzija, ona ista a ipak drukcija.

Iluzija ima bezgranicu sposobnost prilagodjavanja i hronicni nedostatak morala. Ako je vec neko kurva u tom drustvu, onda je to ona. Laze kako zine, ima onu cehru lopovsku, sitne oci a opet svakom lijepa, holivudski ten, svedske sise, brazilska guza i pokreti balerine, ruske. Svakom podidje lako. Osim logici, ona se ne da. Logika za sebe kaze da je sposobnost korektnosti misli i druzi se samo sa naukom, najvise sa matematikom. I smeta joj sto je zavisna od intuicije, dame bez obaveza, skoro pa ne moze bez nje. Logika nije bas nesto privlacna, valjda je zato aktivna iz ilegale i uglavnom danju, noc nije njeno doba. Noc je

rezervisana za melankoliju, tu prazninu filovanu profinjenom kreativnoscu i rimom. Melankolija je uslov genijalnosti, onaj klimavi, osjencani most izmedju tuge i sreće, oblozen mahovinom i obiljezen greskama. Nekog ucini bozanstvom, nekog bestijom a kad baci na koljena onda nije vise melankolija, onda je tuga, onaj stari panj na sred literarne oranice koji svi zaobilaze cutke, sakriju pogled u njedra i progutaju pljuvacku kao vruc krompir. Otupi im ralo na precac. Svi se boje tuge a tuga se boji samo maste.

Masta je akt dobre volje prema samom sebi i majka alternativne stvarnosti. Bajke i basne su njena djeca, i poneki trac. Nevidljiva jeste ali ko hoće, može je naci u predsoblju podsvjesti, te ofucane dame u krpama koja zna o nama cak i ono sto sami ne zelimo da znamo i zbog koje placemo na kraju filma, cak i onog sa sretnim krajem. Masta je filter kroz koji se podsvijest prazni u trenutcima kad mracne sile uzmu furseta: kad ironija prepoli spil, kad glupost dobije dirigentsku palicu (ne stapic) ili pravda kad pretjera, ljubav ali samo kad zasljepi, pa bol, politika, svekrva kad zabici i sjenka, kad padne na onaj krug oko srca pa se neda obrisati.

Na ciji prst ce lopta pasti, to se nikad ne zna. Zna se medjutim da je dovoljna samo jedna da oboji dan, da usmjeri vijekove kao vjetrove, da uzburka mora ili umiri dusu. Svaciju.